

Ένα δροσερό φθινοπωρινό απόγευμα ήταν μια ομάδα που της άρεσε πολύ να διασκεδάσει. Βρήκε λοιπόν ένα χώρο όπου μπορούσε να τον φτιάξει όπως εκείνη ήθελε. Έβαλε όλο της το κέφι, το χρόνο, τη φαντασία, τις δυσκολίες της, τις αμφιβολίες της, τις ανησυχίες της και έπλασε ένα χώρο όπως ακριβώς τον είχαν ονειρευτεί.

Του δώσανε όνομα (Δενοέξυπνη ομάδα), και μορφή - ριζώνοντας δέντρα, υψώνοντας σημαίες, ανατέλλοντας ήλιους, ανοίγοντας τα παράθυρα στην διαφορετικότητα, και αφήνοντας να τον επισκεφτούν ταξιδιώτες οι οποίοι τους μετέφεραν δικές τους παραδόσεις, ήθη και έθιμα, τους έμαθαν παιχνίδια φερμένα από άλλες χώρες μακρινές, προσπαθώντας να τους αποδείξουν πως η γλώσσα δεν είναι εμπόδιο που τους χωρίζει αλλά μπορεί να γίνει κίνητρο σαν γλώσσα του σώματος που τους ενώνει περισσότερο.

Εμφύσησαν στον χώρο ψυχή, του δώσανε χαρακτήρα και προσωπικότητα.

Τους άρεσε τόσο πολύ εκεί τώρα πια που ζητούσαν από τους γονείς τους να έρχονται και εκείνοι...μόνοι τους όπως και τα παιδιά, φτιάχνοντας μια δικιά τους ομάδα. Και εκείνοι το έκαναν με όρεξη, και τα προβλήματα τώρα πια έβρισκαν πιο εύκολες λύσεις και η χαρά μεγάλωνε. Μόνη τους στεναχώρια η ευκαιρία που έχασαν τα παιδιά που δεν συνέχισαν μαζί τους το ταξίδι και το άφησαν κάπου στην μέση.

Θέλοντας να δώσουν την ευκαιρία όλοι να μπορούν να μάθουν πόσο όμορφα πέρασαν την χρονιά τους, οργάνωσαν μια εκδρομή στο κέντρο της πόλης, ανοίγοντας τους ορίζοντες τους και τις δυνατότητες τους σε όλη την κοινωνία. Την ημέρα εκείνη συνάντησαν παλιούς και νέους φίλους, μίλησαν για τα βιώματα τους και εντάξανε στην ομάδα τους μικρούς και μεγάλους δίνοντας τους την ευκαιρία να τους μάθουν και να αναζητήσουν τον χώρο που με τόση αγάπη έφτιαξαν.